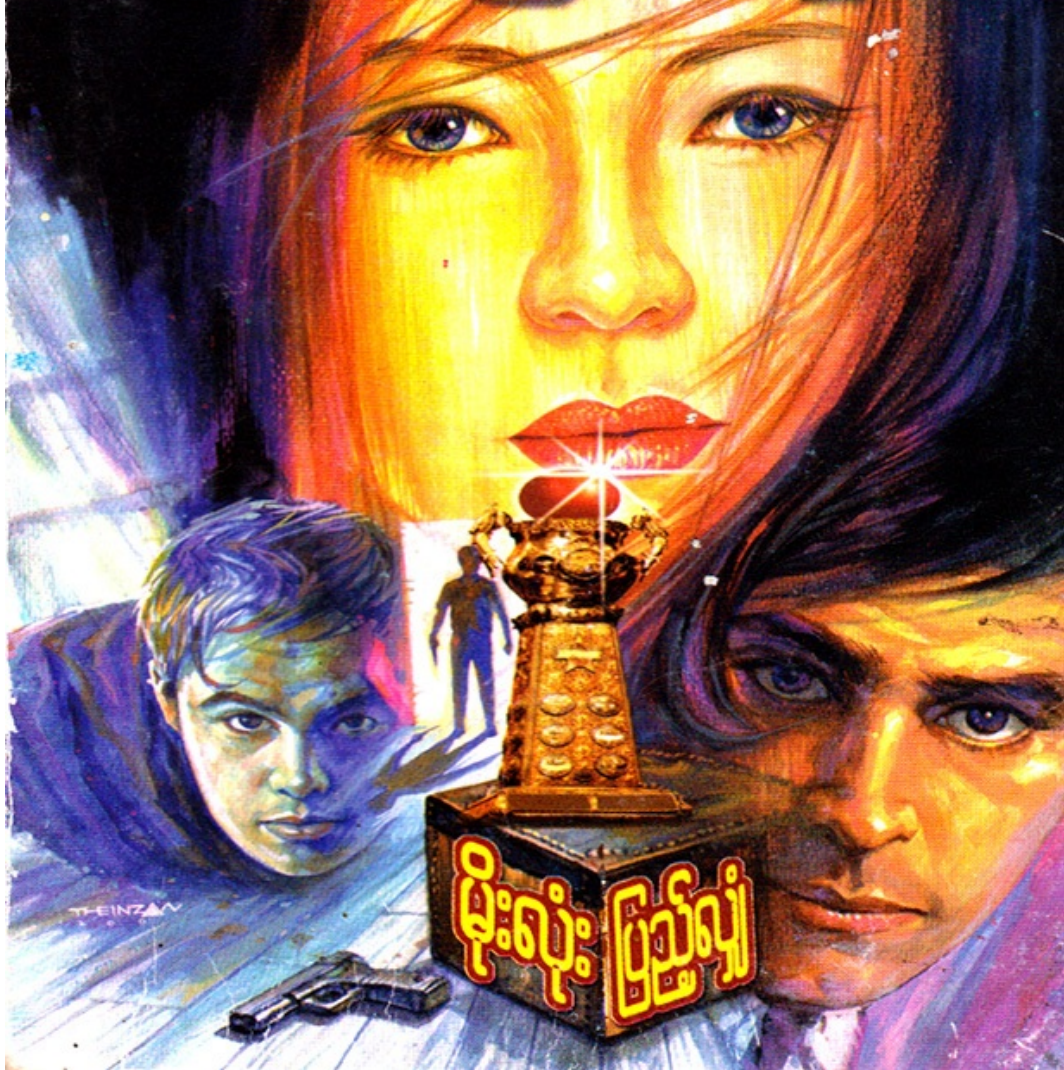

မင်းမြတ်သူရ

အခန်း (၁)

တစ်နေ့သ၌ ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့၏ မြို့စွန်
တဲအိမ်ငယ်လေးရှေ့တွင် လူကြီးတစ်ဦးသည် တင်းဝါးများကို ဓားမဖြင့်ခုတ်ရင်း
အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူကြီးအရှေ့သို့ အိတ်တစ်လုံးကို ထမ်း၍
လူငယ်လေးတစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟောဒီမှာ ကောက်ညှင်းဆန်ငါးပြည် ဦးလေး”

ဟု ပြောရင်း ကောက်ညှင်းဆန်ထည့်သောအိတ်ကို လူကြီးအနီးတွင်
ချထားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူကြီးက ဝါးများကိုခုတ်နေရာမှ ရပ်တန့်၍ လူငယ်လေးကို
ကြည့်ကာ

“လူလေး မင်းရန်ဖြစ်လာပြီမဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ လူငယ်လေးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ် ဦးလေး၊ ကျုပ် ရန်ဖြစ်လာတယ်၊ ရန်ဖြစ်တာကို ဦးလေး
ဘယ်လိုသိသလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်မှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်လည်း မရှိဘဲနဲ့”

ဟုမေးမြန်းလေရာ လူကြီးက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ငါဟာ မင်းထက် အတွေ့အကြုံများတဲ့ လူပဲကွ၊
မင်းဘယ်ကိုသွားတယ်၊ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ မသိဘဲနေပါ့မလား၊

ဒေါ်ကြီးတင်တို့ဆီမှာ ကောက်ညှင်းဆန်သွားယူတာ ခါတိုင်းထက် ကြာတယ်ကွ၊
ဒီကတည်းက မင်းရန်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ဒေါ်ကြီးတင်တို့ဆီကို
သွားတဲ့လမ်းမှာ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိတယ်၊ ဒီအချိန်ဆို အဲဒီ သရက်ပင်နားမှာ
ကလေးတွေ အများကြီးစုပြုံနေကြတယ်၊ မင်းဟာ ကောက်ညှင်းဆန်အိတ်ကြီးကို
ထမ်းပြီးပြန်လာရင်း သရက်ပင်အောက်ကိုရောက်တော့ သူများကလေးတွေနည်းတူ
သရက်သီးဝင်ကောက်တယ်ကွာ၊ ဒီလိုကောက်ရင်း မင်းကို ရွယ်တူလူငယ်တွေက
ရန်စလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ဘယ်လိုရန်စနိုင်သလဲဆိုတော့ မိမရှိ ဖမရှိတဲ့ကောင်
သရက်သီးမကောက်ရဘူးလို့ ရန်စမယ်ကွာ၊ ဒီတော့ မင်းက
အနာပေါ်တုတ်ကျသလိုဖြစ်ပြီး မင်းကို ရန်စတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ထိုးကြိတ်မယ်ကွာ၊
ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ငါ့အထင်တော့ မင်းကို ရန်စမဲ့ကောင်က မြို့ထဲက
ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့သား ဉာဏ်ဝင်းဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဉာဏ်ဝင်းဟာ
မင်းရဲ့ထိုးကြိတ်မှုကြောင့် အတော်ခံလိုက်ရမယ်ထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့
ဉာဏ်ဝင်းရဲ့အဖေ ဦးမြစိန်ဟာ ဒေါသပုန်ထပြီး ငါ့ဆီကို လိုက်လာမှာသေချာတယ်၊
ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုးမှာ ဒေါသတကြီးနဲ့လာနေတာ ဦးမြစိန်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်လေးသည် အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်၍
မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏ ။

မိမိနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့သော ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်သား ဉာဏ်ဝင်းသည် နှာခေါင်းမှ
သွေးများယိုစီးကျပြီး အထိနာသွားခဲ့၏ ။ ယခုတော့ ဉာဏ်ဝင်းဖခင်ကြီး
လိုက်လာချေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင်ဦးမြစိန်သည် လူကြီးရှေ့သို့
ဒေါသတကြီး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဒီမှာ ဦးအောင်ဒင်၊ ခင်ဗျားမွေးထားတဲ့ကောင်လေးက ကျုပ် သားကို
လက်သီးနဲ့ထိုးတာ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မြင်မကောင်းအောင် သွေးတွေရွဲနေတယ်၊ အဲဒါ
ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးအောင်ဒင်က ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်ကို
မထီလေးစားကြည့်၍

“ဘယ်လိုမှလုပ်မပေးဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့သား ဉာဏ်ဝင်းဟာ
ကျုပ်ရဲ့လူလေးကို မိမရှိဖမရှိတဲ့ကောင်လို့ လူပုံအလယ်မှာ မှီချိုးမျှစ်ချိုး ပြောတယ်၊
ဒါကြောင့် လူလေးက ခင်ဗျားသားကို ခင်ဗျားကိုယ်စား ဆုံးမလိုက်တာပဲ၊ မိမဆုံးမ
ဖမဆုံးမဖြစ်နေလို့ လူလေးက ဝင်ပြီးဆုံးမပေးတာ ခင်ဗျား ကျေးဇူးတင်စမ်းပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဦးမြစိန်သည် ပိုမို၍ ဒေါသုပုန်ထသွားပြီး

“ဦးအောင်ဒင်၊ ခင်ဗျား မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဒီကောင်လေးကို
မဆုံးမတဲ့အပြင် မြှောက်ပေးနေတယ်၊ ခင်ဗျား လူကြီးလူကောင်းမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောဆိုလိုက်လေရာ ဦးအောင်ဒင်ဆိုသော လူကြီးက
မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်၊ လူကောင်း
ဟုတ်မဟုတ် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် သေသေချာချာ မသိဘူး၊ ဒီမှာ ဦးမြစိန်
လူကြီးလူကောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ လူကြားကောင်းအောင် မပြောနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား
ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ကျုပ်အသိဆုံးပဲ၊ ခင်ဗျားဆိုင်မှာ အရက်ပုန်းရော၊ ဘိန်းရော
ရောင်းနေတာ ကျုပ်မသိဘူးမှတ်လို့လား၊ ခင်ဗျား ဘိန်းရောင်းကြောင်း ပုလိပ်ကို
သတင်းပို့လိုက်ရမလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးမြစိန်သည် ကုန်စုံဆိုင်ကို ဗန်းပြ၍ ဥပဒေနှင့်
မလွတ်ကင်းသော ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသူဖြစ်သဖြင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဦးအောင်ဒင်၊ ကျုပ်က အချင်းချင်းမို့
ပုလိပ်တွေဘာတွေမတိုင်ပဲ ဒီကလေးကို ဆုံးမပေးဖို့ပြောတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ဒင်ဆိုသောလူကြီးက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ပုလိပ်ကို တိုင်ချင်လည်း တိုင်လိုက်စမ်းပါ။
ခင်ဗျားကိုလည်း ဘိန်းရောင်းတဲ့အကြောင်း ကျုပ်တိုင်ပြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်သည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး
ဦးအောင်ဒင်ကို ကမန်းကတန်း တောင်းပန်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးမြစိန်ပြန်သွားသောအခါ လူငယ်က
သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလေရာ ဦးအောင်ဒင်က

“ဒီကိစ္စမှာ မင်းမှန်တယ်ထင်လို့ လူလေးဘက်က ရပ်တည်တာကွ၊
သူတစ်ပါးကို မတရားလုပ်တယ်ဆိုရင်တော့ မင်းဘက်က မရပ်တည်တဲ့အပြင်
လူလေးကိုတောင် ပြန်ပြီးဒဏ်ခတ်ဦးမယ်၊ လောကမှာ ကိုယ့်ကို
ရန်စကျူးကျော်တဲ့လူကို တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံတာ စိတ်သဘောထားပြည့်ဝတဲ့
လူတွေရဲ့ အလုပ်ကွ၊ သည်းခံနိုင်တဲ့ အတိုင်းအတာထက် ကျော်လွန်ပြီဆိုရင်တော့
ခေါင်းငုံ့မခန့်၊ ခေါင်းငုံ့ပါများရင် သူတစ်ပါးက လွယ်လွယ်ကူကူ စော်ကားချင်တယ်”

ဟု ပြောလေတော့၏။

*

သူရိန်သည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဝါးကျည်တောက်များကို
မီးဖုတ်နေသော ဦးအောင်ဒင်နှင့် အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ၏။

ဦးအောင်ဒင်နှင့် သူရိန်သည် ညနေစောင်းလျှင် မြို့ထဲသို့
လှည်းတစ်စီးကို တွန်း၍ ထွက်ကာ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ရောင်းလေ့ရှိ၏။

သူရိန်တို့သည် မြို့တစ်နေရာ၌ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များ
တင်ဆောင်သော လှည်းကိုရပ်ကာ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို
အတန်ကြာအောင် ရောင်းချပြီးနောက် ကောက်ညှင်းကျည်တောက် နှစ်ချောင်းသာ

ကျန်ရှိတော့၏။

ဦးအောင်ဒင်က

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက် နှစ်ချောင်းပဲ ကျန်တော့တယ်ကွ၊
နှစ်ချောင်းမကုန်ဘဲပြန်ရန် ငါ့ရဲ့ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ရာဇဝင်ရိုင်းမယ်၊
ဒါကြောင့် အားလုံးကုန်မှပြန်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ဒင်၏ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်သည်
လူကြိုက်များလှသဖြင့် နေ့စဉ် မကုန်သည်ဟူ၍ မရှိချေ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးအောင်ဒင်၏ လှည်းရှေ့သို့
မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ်ချောင်းလောက် လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သူ၏ စကားမဆုံးမီ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူတစ်ဦး
ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ်ချောင်း ပေးပါဗျို့”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်သည် နှစ်ချောင်းတည်းသာ ကျန်တော့သော
ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို တပြိုင်တည်း လာရောက်ဝယ်ယူနေသဖြင့်
ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက်က နှစ်ချောင်းတည်း ကျန်တော့တာဗျ၊
ဒါကြောင့် တစ်ယောက်တစ်ချောင်း ယူလိုက်ပါဗျာ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော လူနှစ်ဦးက သံပြိုင်

“မယူဘူး၊ နှစ်ချောင်းလုံးယူမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်သည် လူနှစ်ဦး၏ အမူအရာကြောင့် ခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး

“နှစ်ချောင်းစလုံးယူရင် တစ်ယောက်ပဲရမယ်၊ ကျန်တစ်ယောက် မရဘူး၊

အဲဒါတော့ သည်းခံရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ လူနှစ်ဦးက သံပြိုင်

“သည်းမခံနိုင်ဘူး ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ်ချောင်းလုံးရမှ

ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သူရိန်သည် ကြံစည်ရခက်ဟန်ဖြင့် ဦးအောင်ဒင်ဘက်သို့

လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးအောင်ဒင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ငါတော့ မလုပ်တတ်တော့ဘူး၊ မင်းဘာသာပြောကွာ”

ဟု ခေါင်းလွှဲလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူရိန်သည် လူနှစ်ဦး၏ ခေါင်းမာသော အမူအရာကြောင့်

သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ဟာ အတော်အပြောရကြပ်ပါလား၊

ကောက်ညှင်းကျည်တောက်က ရှိတာမှ နှစ်ချောင်းပဲရှိတယ်၊
တစ်ယောက်တစ်ချောင်းစီ ခွဲယူဆိုတော့လည်း လက်မခံဘူး၊ ကျုပ်က
ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ”

ဟု အော်ဟစ်မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူတစ်ဦးက
သက်ပြင်းချ၍

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊

လိုနေတဲ့ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှစ်ချောင်းအစား မင်းနဲ့ မင်းဦးလေးရဲ့
အသက်နှစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်ပေါ့”

ဟု ပြောလေရာ ကျန်တစ်ဦးကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။

သူရိန်သည် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနှစ်ဦး၏ ရိုင်းပြသောစကားကြောင့်
ဦးအောင်ဒင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဦးလေး ဒီလူနှစ်ယောက် အသားလွတ်စော်ကားနေတယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဦးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ စော်ကားနေတာ အမှန်ပဲ၊ ငါတို့
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လေ၏။ ထိုအခါ သူရိန်က

“ဟေ့လူတွေ ခင်ဗျားတို့ လွန်နေပြီ၊ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်လည်း
မရောင်းတော့ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ပြန်ပေတော့”

ဟု မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူတစ်ဦးက သူရိန်ကို အေးစက်စက်

ကြည့်၍

“ဒီနေ့ည မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်နှစ်ချောင်းကိုမှ မရရင် ဒီနေရာက မပြန်ဘူးကွာ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်၍ အနည်းငယ် စိုးရိမ်သွားလေ၏။

မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနှစ်ဦးသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ အသက်နှစ်ချောင်းကို လိုချင်သည်ဆိုပါလား။ ထိုသူများသည် စိတ်မှနှံပါလေစ။

ထို့ကြောင့် သူရိန်က

“ဟေ့လူတွေ ... ခင်ဗျားတို့ရှုံးနေလား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်နှစ်ချောင်းကို ဘာဖြစ်လို့လိုချင်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူတစ်ဦးက သူရိန်၏ အမေးကို မဖြေဘဲ သူ၏ ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို လက်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

ကျန်သော မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းတစ်ဦးကလည်း ဓားမြှောင်တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြန်၏။ သူရိန်သည် မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနှစ်ဦး၏ လက်နက်များကိုမြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး လှည်းအတွင်းမှ ဝါးရင်းတုတ်ကို ယူကာ

“ဟေ့လူတွေ ရှေ့မတိုးနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုမတရားလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

သူသည် ဝါးရင်းတုတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ ရန်သူများကို တွန်းလှန်ရန် ပြင်ဆင်နေလေ၏။ ရန်သူများသည် ဓားမြှောင်ကိုယ်စီကိုင်၍ ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဦးအောင်ဒင်က မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနှစ်ဦးကို

ကြည့်၍

“ရပ်လိုက်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“မင်းတို့ရဲ့အသက်တွေလည်း ကြီးလှပြီ၊ အရင်တုန်းက

အကျင့်စရိုက်တွေ မပျောက်သေးဘူး၊ သူတစ်ပါးကို နည်းနည်းတော့ စိတ်ဒုက္ခပေးရမှ
ကျေနပ်တဲ့ကောင်တွေပဲ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းလူနှစ်ဦးသည်

တဟားဟားရယ်မော၍ သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ မြက်ဦးထုပ်များကို ချွတ်လိုက်လေ၏ ။

သူရိန်သည် ထိုသူများ၏ အပြုအမူနှင့် အပြောအဆိုများကြောင့်

အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏ ။ ထိုသူများသည် ဦးအောင်ဒင်နှင့်

ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူများဖြစ်ပုံရ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်ကို ကြည့်၍ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးက

“မင်းကောင်လေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ သတ္တိမသေးပါလား”

ဟု ချီးမွမ်းသလို အရပ်ပုပြတ်ပြတ် လူကြီးကလည်း

“ဟဲဟဲ ... ဒီကောင်မဆိုးဘူးကွ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ချဖို့

တကယ်ဆုံးဖြတ်ထားပုံရတယ်”

ဟု ချီးမွမ်းလေ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“သူရိန်ဘဝက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ သူရိန်ငယ်ငယ်ကတည်းက

သူ့မိဘတွေ ကျောက်ရောဂါနဲ့ ဆုံးပါးသွားကြတယ်၊ ဆွေမျိုးလည်း မရှိတော့ ငါပဲ

ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပြီး ကျွေးမွေးခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ”

ဟု ပြောလေရာ အရပ်ပုပြတ်ပြတ်လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“အောင်ဒင် ... မင်းလည်း ဒီမြို့မှာ နှစ်တွေအများကြီး

နေထိုင်ခဲ့တယ်နော်၊ အခုတော့ မင်း ဒီမြို့က ခွာရတော့မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ကတည်းက ငါရိပ်စားမိပါတယ်ကွာ၊ ငါက မင်းတို့နဲ့ ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပိန်ရှည်ရှည်လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ကျွန်းပေါ်မှာ ငါတို့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်တယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် ၁၀ နှစ်ကျော်အကြာမှာ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်းလွှတ်တာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါက ဒီကောင်ထက် တစ်နှစ်လောက်စောတယ်၊ မြန်မာပြည်ကို ရောက်မှ မင်းကိုလိုက်ရှာတာ တစ်နှစ်ကြာတယ်၊ ငါတို့သုံးယောက် ဆရာနောက်ကို လိုက်ကြရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဦးအောင်ဒင်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဆရာက ဘယ်မှာရောက်နေလဲ”

ဟု တီးတိုးမေးမြန်းလေ၏။ အရပ်ပုပြတ်ပြတ်လူကြီးက သက်ပြင်းချ၍

“ရှန်ဗဲလား”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေ၏။ ဦးအောင်ဒင်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

မျက်လုံးများပြူးဝိုင်းသွားပြီး

“ဆရာက ရှန်ဗဲလားကို ရောက်နေတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဆရာကို

လွယ်လွယ်နဲ့ ရှာဖွေမတွေ့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ
ဘယ်ကိုပဲရောက်နေရောက်နေ၊ ငါတို့ မရရအောင် လိုက်ရှာရမှာပဲ၊ ဆရာနောက်ကို
လိုက်ကြတာပေါ့”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

သူရိန်သည် လူကြီးသုံးယောက်ကို မျက်တောင်မခတ်တန်း
ငေးကြည့်နေမိ၏။

ထူးဆန်းသောလူကြီးနှစ်ဦးသည် ဦးအောင်ဒင်အိမ်၌
လိုက်လံအိပ်စက်လေ၏။

သို့သော် လူကြီးသုံးဦးသည် တစ်ညလုံး မအိပ်စက်ဘဲ
စကားဖောင်ဖွဲ့နေကြ၏။

၎င်းတို့သည် နှစ်ရှည်လများစွာ ကွဲကွာနေသဖြင့်
စကားများပြောကုန်နိုင်အောင် ရှိနေပုံရ၏။

လူကြီးများသည် ကျွန်းပြန်လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်ပုံရ၏။

၎င်းတို့ပြောပြသော ကျွန်းနှင့်ပက်သတ်သော အကြောင်းအရာများသည်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း၏။

လူကြီးသုံးဦးသည် နောက်နေ့သို့ရောက်သည့်တိုင်
ဘဝအတွေ့အကြုံများကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ပြောဆိုကြ၏။ သူရိန်သည်
၎င်းတို့စကားများကို နားမထောင်တော့ဘဲ ညနေစောင်းလျှင် ရောင်းချရန်အတွက်
ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကိုသာ ပြုလုပ်နေမိ၏။

သူသည် ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ပြုလုပ်ရန် အိမ်နှင့်
မနီးမဝေးတွင်ရှိသော တင်းဝါးများကို ကိုယ်တိုင်ခုတ်လေ၏။

တင်းဝါးများကို ခုတ်ပြီးနောက် ကျည်တောက်ထဲသို့

ကောက်ညှင်းဆန်များကို ထည့်လေ၏။

ထို့နောက် ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို မီးဖုတ်၍ ကျက်သောအခါ ကျည်တောက်များပေါ်ရှိ မီးကျွမ်းသောနေရာများကို ဓားဖြင့်ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ အရောင်အသွေးတောက်ပြောင်သော ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို ရလေ၏။

ကောက်ညှင်းကျည်တောက်နှင့် စားသောက်ရန် နှမ်းထောင်း၊ သကြား၊ အုန်းသီးတို့ကိုလည်း ပြင်ဆင်လေ၏။ သူရိန်သည် ညနေစောင်းလျှင် ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို သွားရောက်ရောင်းချရန် ပြင်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးသို့ ဦးအောင်ဒင်ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် သူရိန်၏ ပခုံးကိုဖက်၍

“ဒီနေ့ညနေ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ရောင်းဖို့ ဦးလေးမလိုက်တော့ဘူး၊ လူလေးတစ်ယောက်တည်း သွားရောင်းပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်က သွက်လက်စွာပင် ခေါင်းညိတ်၍

“ရတယ်ဦးလေး၊ ဦးလေးရဲ့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလှည့်ပါ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း သွားရောင်းလို့လည်း ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးအောင်ဒင်က သူရိန်၏ လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍

“လောကမှာ လူသားတစ်ယောက်မွေးဖွားလာတာနဲ့ အခက်အခဲတွေနဲ့စပြီး ရင်ဆိုင်ရတာ ပဲ၊ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နေပြီး ရေစုန်မျောလိုက်တဲ့သူတွေဟာ ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒုက္ခနဲ့မကြုံတွေ့ချင်ရင် အမြဲတမ်းအသင့်ပြင်ထားရမယ်၊ လူလေးကို

အသင့်ပြင်ရမဲ့နည်းလမ်းတွေ ဦးလေးသင်ပေးပြီးပါပြီ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်က ဦးအောင်ဒင်၏ ထူးဆန်းသောစကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ကျုပ်မကြောက်ပါဘူး ဦးလေး၊ လောကမှာ အခက်အခဲကြုံတွေ့တိုင်း ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယဆိုတဲ့ လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်မှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်က ခေါင်းညိတ်၍

“ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယအပြင် တီထွင်ဖန်တီးခြင်း၊

ထိုးထွင်းသိမြင်ခြင်းတို့လည်း ရှိဖို့လိုအပ်တယ်၊ တီထွင်ဖန်တီးမှုမရှိတဲ့သူဟာ သူများနောက်မှာ ကျန်ရစ်တတ်တယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

သူရိန်က ဦးအောင်ဒင်၏ စကားများကို လေးနက်စွာ နားထောင်၍ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကိုရောင်းချရန် ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏ ။

ဦးအောင်ဒင်၏ ဆုံးမစကားများသည် ယနေ့ထူးခြားလှသည်ဟု ထင်မြင်နေလေ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်သည် ယခင်ကဆိုလျှင် မှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ အတွေးအခေါ်ဒဿနများကို ညအချိန်မှသာ အေးအေးလူလူ ပြောပြလေ့ရှိ၏ ။

ယခုတော့ ဦးအောင်ဒင်သည် ထူးခြားသောစကားများကို ပြောဆိုနေချေပြီ။

သူရိန်သည် ထိုညက ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များကို ရောင်းချနေသော်လည်း စိတ်ထဲတွင် ဦးအောင်ဒင်၏ ဒဿနများကိုသာ

တွေ့တောနေလေ၏။

သူသည် ည ၉ နာရီကျော်သောအခါ ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များ ကုန်စင်သွားသဖြင့် တွန်းလှည်းကြီးကို တစ်ယောက်တည်းတွန်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်နှင့်မနီးမဝေးသို့ရောက်သောအခါ မှိန်ပြပြလင်းနေသော မှန်အိမ်အလင်းရောင်ကို တွေ့ရ၏။ ဦးအောင်ဒင်နှင့် သူငယ်ချင်းများ စကားဖော်ဖွဲ့၍ နေလေသလားမသိ။

သူရိန်သည် တွန်းလှည်းကလေးကို အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်၍

“ဦးလေး ကျုပ်ပြန်လာပြီဗျို့”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သို့သော် အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး မြို့ထဲကိုများရောက်နေပြီလားဟု တွေးမိ၏။ သူရိန်တဲအတွင်းသို့ရောက်လျှင် တဲ၏ ခေါင်းရင်းရှိ ထင်းရှူးသေတ္တာလေးပေါ်တွင် စာရွက်ခေါက်လေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

သူရိန်သည် စာရွက်ခေါက်လေးကို ကြည့်ရင်း ဖွင့်ဖတ်ကြည့်၏။ စာမှာ -
လူလေး

ဒီစာကို လူလေးဖတ်နေချိန်မှာ ဦးလေးဟာ လူလေးကိုခွဲပြီး ဆရာနဲ့တွေ့ဖို့ ရှန်ဗဲလားကို ထွက်သွားပြီ ...

လူလေးကို တစ်သက်လုံး ဘဝခရီးမှာ လျှောက်လှမ်းနိုင်ဖို့ ဦးလေးသင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ ...

ဒါကြောင့် လူလေးကို ဦးလေးစိတ်ချသွားပါပြီ ...

လူလေး အသက်ရှင်နေချိန်အားလုံး အများအကျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်

အနစ်နာခံပါ ...

အချိန်တန်ရင် ပြန်ဆုံကြိမ်မယ်

ဦးအောင်ဒင်

သူရိန်သည် ဦးအောင်ဒင်၏ စာကို မယုံနိုင်အောင် ဖတ်ရှုပြီး
မျက်ရည်များစီးကျလာကာ

“ဦးလေး ... ဦးလေး ... ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့
အခုလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး ခွဲသွားရတာ လဲ၊ ကျုပ်ကို ခွဲသွားမယ်ဆိုရင်လည်း
ဦးလေး သေသေချာချာ အသိပေးသင့်ပါတယ်၊ အခုတော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း
ခွဲသွားရက်တယ်ဗျာ”

ဟု ဝမ်းပန်းတနည်း ရေရွတ်၍ နေလေတော့၏ ။

သူ၏ မိဘများဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဦးအောင်ဒင်က
မိဘအရင်းအခြာကဲ့သို့ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပုံများကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်သည် မိမိကို အများနည်းတူ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းသို့ မထားဘဲ
ကိုယ်တိုင် စာပေသင်ကြားခဲ့ပုံများကိုလည်း ပြန်လည်သတိရ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်သည် မြန်မာစာပေကို ပျို့ကဗျာများပါမကျန် သေချာစွာ
သင်ကြားပေး၏ ။ သမိုင်းဘာသာ၌ မြန်မာ့သမိုင်းနှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်းအား
စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပုံဝတ္ထုများသဖွယ် ပြောပြ၏ ။

ဦးအောင်ဒင်၏ ပုံဝတ္ထုအပြောကောင်းမှုကြောင့် သူရိန်သည်
သမိုင်းဘာသာ သင်ကြားရခြင်းကို အလွန်ပျော်၏ ။ ရာဇဝင်ထဲရှိ ဘုရင်များသည်
သူ၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်ထဲရှိ ဇာတ်ကောင်များပင် ဖြစ်၏ ။

ဦးအောင်ဒင်သည် လောကကို ရင်ဆိုင်ပုံသော သတ္တိများရှိအောင်
သင်ကြားပေးနိုင်၏ ။

ထိုသင်ကြားမှုများသည် မည်သည့်အင်္ဂလိပ်ကျောင်းတွင်မှ
သင်ကြားမပေးနိုင်သော သင်ကြားမှုများဖြစ်၏။

သူရိန်သည် ထိုညက တစ်ညလုံးမအိပ်စက်နိုင်ဘဲ
မျက်ရည်များတွေတွေကျကာ ဦးအောင်ဒင်ရေးသားခဲ့သော စာကိုပင်
အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ဖတ်ရှုနေလေ၏။

သူသည် ဦးအောင်ဒင်ကို ဖခင်အရင်းကဲ့သို့
မှတ်ယူနေသည်မဟုတ်ပါလား။ ဤသို့ဖြင့် မနက်အရုဏ်တက်ချိန်သို့ပင်
ရောက်ရှိခဲ့၏။

ဦးအောင်ဒင်သည် လောကဓံများကို မိမိတစ်ကိုယ်တည်း ရင်ဆိုင်နိုင်ရန်
စာမေးပွဲစစ်သည့်အနေဖြင့် ထွက်ခွာသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

သူရိန်သည် စိတ်အားသတ္တိများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးနောက် လက်သီးကို
တင်းတင်းဆုပ်၍

“ဟေး ... ဒီနေ့ကစပြီး လောကကြီးမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း
ရှိတော့တယ်၊ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးမဆို ငါတစ်ယောက်တည်း
မကြောက်မရွံ့ရင်ဆိုင်တော့မယ်ဟေ့”

ဟု အားရပါးရ အော်ဟစ်လိုက်ရာ သူ၏ ရင်ထဲသို့ ခွန်အားသတ္တိများ
ဝင်ရောက်လာပြီး စိတ်ထဲရှိ တင်းကြပ်မှုများ ပြေပျောက်သွားသယောင်
ခံစားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် အိပ်ရာမှထ၍ ရေတွင်းသို့သွားကာ ရေချိုးလေ၏။
ရေချိုးပြီးသောအခါ ရင်ကိုကော့၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

မြို့ထဲသို့ ရောက်သောအခါ မုန့်ဟင်းခါးကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်၍
မြို့လယ်ခေါင်ရှိ ဘုရားကြီးကို တက်ရောက်ဖူးမျှော်လေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားကြီး၌ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ပင် နေထိုင်လေ၏။

သူသည် တစ်ညလုံး စိတ်တင်းကြပ်စွာ နေထိုင်ရသဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ
စိတ်တင်းကြပ်မှုများ ပြေပျောက်စေရန် ကုစားခြင်းဖြစ်၏။

သူသည် အတန်ကြာအောင် ဘုရားကြီး၌ နေထိုင်ပြီးနောက်
မြို့တစ်နေရာရှိ ပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုပျော်ပွဲစားရုံကြီးသည် မြို့စွန်တွင်ရှိပြီး ရွှေပျံလွှားဟူသောအမည်ဖြင့်
လွန်စွာကျော်ကြားလေ၏။

ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံကြီး၏ ပိုင်ရှင် ဦးလောဘမှာလည်း
အလွန်လည်ဝယ်ပြီး ဗျူရီကရက်အရာရှိများကို
အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်တတ်လေ၏။

ရွှေပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ နာမည်သတင်းကျော်ကြားမှုကြောင့်
အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒုစရိုက်သမားများ လာရောက်လေ့ရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံကြီး၌ ဒုစရိုက်သမားများ
ခိုအောင်းလေ့ရှိသော်လည်း ပုလိပ်အဖွဲ့မှာ ရွှေပျံလွှားသို့ ယောင်၍ ပင်
ခြေဦးမလှည့်ချေ။

ထိုကဲ့သို့ ခြေဦးမလှည့်စေရန် ဦးလောဘက လာဘ်ငွေများစွာ
ပေးကမ်းထားလေ၏။ သူရိန်သည် ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက်
ပျော်ပွဲစားရုံအနောက်ရှိ အမှိုက်ပုံးအနီး၌ ထိုင်၍ စောင့်မျှော်နေလိုက်၏။

ခဏအကြာတွင် တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသော
ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့ဆီကို မရောက်စဖူး အရောက်ထူးနေပါလား၊
အရင်တုန်းကတော့ ငါရှိတဲ့ ရွှေပျံလွှားကိုလာခဲ့ပါဆိုရင် တီကို ဆားနဲ့တို့လိုက်သလိုပဲ၊

ရွှေပျံလွှားဟာ ငရဲပြည်မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ လာလည်ကောင်းပါတယ်”

ဟု စပ်ဖြဖြ ပြောလေ၏။

ထိုလူငယ်သည် အရပ်ပုပြတ်ပြတ်ရှိပြီး ခွန်အားဗလသန်မာသော
ပုံသဏ္ဌာန်ရှိလေ၏။

ထိုလူငယ်၏ ပုံဟန်မှာ အမြဲထားဝရ ပျော်ပျော်နေမည့် လူစားမျိုးဖြစ်၏။

သူရိန်သည် လူငယ်၏ ပခုံးကိုပုတ်၍

“ပေတလူ၊ ငါ မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်၊ မင်းအားရင် ငါနဲ့
လိုက်ခဲ့ပါလား”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပေတလူဆိုသော လူငယ်က
ခေါင်းကိုခါယမ်း၍

“ဟေ့ကောင်၊ ဒီအချိန်က ငါအားလပ်တဲ့အချိန် မဟုတ်ဘူးကွ၊
နွေလယ်ထမင်းစားချိန်ကြီးမှာ သေသောက်ကြူးတဲ့လူတွေ အများကြီးကွ၊ သူတို့ရဲ့
အညစ်အကြေးတွေကို ငါသုတ်သင်ရဦးမယ်၊ မင်းကိစ္စက
ဘယ်လောက်အရေးကြီးလို့လဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိန်က ပေတလူ၏ စကားကြောင့်

“ငါ့ကိစ္စက မိုးလောက်ကြီးကို အရေးကြီးတယ်ကွ၊ ဒါပေမဲ့
မင်းမအားလည်း ရပါတယ်၊ မင်းကို ငါစောင့်ရတာ ပေါ့၊ လောလောဆယ် ငါစားဖို့
တစ်ခုခုလုပ်ပေးကွာ၊ ဗိုက်ဆာနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေတလူက ရယ်မော၍

“ရပါတယ်ကွာ၊ မင်းအတွက် ညကကျန်တဲ့ ပေါက်စီအသိုးတွေ
ရှိတယ်ကွ၊ ငါသွားယူလိုက်မယ်”

ဟု နောက်ပြောင်ကာ ပေါက်စီများကို သွားယူလာလေ၏။

သူ၏ ပေါက်စီများသည် အသိုးများမဟုတ်ဘဲ အလွန်အရသာရှိသော ပေါက်စီများဖြစ်၏။

သူရိန်သည် ပေတလူဆိုသော လူငယ်ကိုစောင့်မျှော်ရင်း ငယ်စဉ်က ပေတလူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပုံကို အမှတ်ရ၏။

သူတို့မြို့ပြင်၌ ရေကန်ငယ်တစ်ကန်ရှိ၏။ ထိုရေကန်သည် မိုးတွင်းကာလ၌ ရေများပြည့်လျှံပြီး ကလေးများအတွက် ဆော့ကစားရန် အကောင်းဆုံးနေရာဖြစ်၏။

သူရိန်သည် ထိုအခါက မြို့ပြင်ရေကန်ကြီး၌ မကြာခဏသွားရောက်ပြီး ရေကစားလေ့ရှိ၏။

သူသည် ထိုရေကန်ကြီးသို့သွားရင်း ရေကူးကျွမ်းကျင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူရိန်နှင့် ပေတလူသည် ကလေးများထဲတွင် ရေကူး အကျွမ်းကျင်ဆုံးဖြစ်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကလေးတို့သဘာဝ ရေကူးပြိုင်ကြရင်း ပေတလူသည် လမ်းတစ်ဝက်၌ ကြွက်တက်လေ၏။ ပေတလူသည် ရေကူးရင်း ကြွက်တက်သောအခါ ရေနစ်သည့်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ပေတလူသည် ရေနစ်သူ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ကို အားကိုးသည့်နှယ် သူရိန်ကို အသေအလဲ ဖက်တွယ်ထားလေ၏။

သူရိန်သည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် မည်သို့ပင် ရုန်းကန်စေကာမူ ပေတလူ၏ အပြင်းအထန် ဖက်တွယ်မှုကြောင့် မရုန်းကန်နိုင်ဘဲ ရေအောက်သို့ နစ်မြုပ်မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်က ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ကံကောင်းလွန်း၍ အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

။ ၎င်းတို့အဖြစ်ကို မြင်တွေ့သွားသော လူကြီးတစ်ဦးက နှစ်ယောက်စလုံးကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ပေး၍ အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် သေရွာပြန်များအဖြစ် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မှတ်ယူပြီး အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ၏ ။

ထို့ပြင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဘဝတူများဖြစ်၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမိုခင်တွယ်ကြခြင်း ဖြစ်ဟန်ရာ၏ ။ ပေတလူဘဝသည် သူရိန်နှင့် ထူးမခြားနားပေ။

ပေတလူ၏ မိခင်သည် ပေတလူကို ဖွားမြင်ရင်း မီးတွင်းမှာပင် သေဆုံးခဲ့၏ ။ ပေတလူသည် ဖခင်ဇိုးသမားကြီးလက်မှာပင် ကြီးပြင်းခဲ့ရ၏ ။

ပေတလူ၏ ဖခင် ဇိုးသမားကြီးသည် အရက်ကို အရူးအမူးသောက်၏ ။ သူသည် အလုပ်အကိုင်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိဘဲ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက်သုံးခဲ့၏ ။

ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် ဦးလောဘထံတွင် ပေတလူကို အပေါင်ထား၍ အရက်သောက်ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် သေရွာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့၏ ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပေတလူသည် ဦးလောဘ၏ အခိုင်းအစေဘဝကို ကျရောက်ခဲ့၏ ။ အရက်သမားများ၊ လူဆိုးဓားပြများ၊ ပျော်တော်ဆက်များ၏ အနိုင်ကျင့်စော်ကားခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရ၏ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပေတလူသည် လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်၏ ။ သူသည် ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများကို ရယ်စရာအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည်။

သူသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသောဘဝကို မျက်ရည်တစ်စက်မကျဘဲ ခေါင်းမာစွာ ရင်ဆိုင်နိုင်သူဖြစ်၏ ။

သူ၏ အယူအဆမှာ လူ့ဘဝကိုရောက်လျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာ ကြုံတွေ့ရမှာပဲ၊ ရှောင်လို့မရဘူး၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဟု

ပြောလေ့ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် ပေတလူသည် အစဉ်အမြဲ ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းနေသည်ဟု သူရိန်ထင်မြင်နေမိ၏။ ပေတလူ၏ အကြောင်းကို တွေးတောနေစဉ်မှာပင် ၎င်းရောက်ရှိလာပြီး

“ဟေ့ကောင် ... ဘာတွေစဉ်းစားပြီး လဒ်မှိုင်းမှိုင်းနေတာလဲ၊ ဘာမှစိတ်မညစ်နဲ့၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲ၊ ပျော်စရာကိုပဲ တွေးပါကွာ”

ဟု တိုက်တွန်းလေ၏။ သူရိန်က ပေတလူ၏ စကားကြောင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး

“မင်းဟာ စိတ်ညစ်စရာကို ဘယ်တော့မှ ခေါင်းထဲမထားဘူးနော်”

ဟု ပြောလိုက်လေရာ ပေတလူက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ မွေးရာပါဗီဇပဲ၊ စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ ခေါင်းထဲမှာထည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေရင် အလိုလိုပျောက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ စိတ်ညစ်စရာကို လက်ခံပြီး စိတ်ညစ်နေရင် နှစ်ခါနာသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ငါကတော့ စိတ်ညစ်စရာကို ခေါင်းထဲမှာ ထားကိုမထားဘူး၊ အချိန်တန်လို့ စိတ်ညစ်စရာရောက်လာရင်လည်း ရောက်လာပေါ့ကွာ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ ... ဒါပေမဲ့ စိတ်ညစ်စရာဆိုတာ ငါ့အတွေ့အကြုံအရ ကြိုတင်ပြီး စိတ်ညစ်ထားသလောက် ဖြစ်ချင်မှဖြစ်တာကွ၊ ဒါကြောင့် ငါကတော့ စိတ်ညစ်စရာကို ခေါင်းထဲမှာကို လက်မခံဘူး”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထို့နောက် ပေတလူနှင့် သူရိန်သည် ၎င်းတို့နှစ်ဦး သေမတတ်ဖြစ်ခဲ့သော မြို့ပြင်ရေကန်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရေကန်ကြီးသို့ရောက်လျှင် သူရိန်က သူ၏ ကျေးဇူးရှင် ဦးအောင်ဒင်
မရှိတော့ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ပေတလူက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်၍

“ဦးအောင်ဒင် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတယ်ဆိုတော့ မင်းအနေနဲ့
ဝမ်းနည်းစရာတော့ ကောင်းမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊
ဒီလိုဝမ်းနည်းနေတော့ရော ဦးအောင်ဒင်ကြီးက ပြန်ရောက်လာမှာလား၊
အကောင်းဘက်က တွေးစမ်းပါကွာ၊ ဒီလူကြီးမရှိတော့ မင်းတစ်ယောက်တည်း
လောကဓံကို ရင်ဆိုင်ရပြီ၊ ဒါဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့အချက်ပဲကွ၊ ငါ့ကို
နမူနာကြည့်ကွာ၊ ငါ့မှာ မိဘဆွေမျိုးမရှိဘူး၊ ရွှေပျံလွှားဆိုင်ကြီးမှာ အနှိမ်ခံအနေနဲ့
ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်တုန်းက အပြုံးပျက်ဖူးလို့လဲ၊
ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးနဲ့ကြုံကြုံ ငါ ဘယ်တုန်းက မျက်ရည်ကျဖူးလို့လဲ၊ မင်းလည်း
ငါလိုပဲ နေထိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါကွာ၊ အခုမှ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ကောင်ကြွက်
ဖြစ်တာကွ၊ တို့နှစ်ယောက် ဘဝတူသွားပြီ၊ တကယ်တော့ လောကမှာ
တစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရတာ တစ်မျိုးလွတ်လပ်ပါတယ်ကွာ၊
အခက်အခဲတစ်ခုတွေ့ကြုံတဲ့အခါ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
ရင်ဆိုင်ရတာ တစ်မျိုး ပျော်စရာကောင်းတယ်ကွ၊ ဒီလိုပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို မင်းမကြာမီ
ကြုံတွေ့ရတော့မှာပါကွာ”

ဟု နှစ်သိမ့်စကားပြောလေ၏။ ပေတလူ၏ အားပေးစကားကြောင့်
သူရိန်က ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ ... မင်းပြောတော့မှ တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်ရတာ
ပိုကောင်းသလိုဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။

ပေတလူက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ လောကဓံနဲ့ ကြုံတွေ့တဲ့အခါ

ဘယ်သူ့အထောက်အပံ့မှမပါဘဲ ဘဝကို ရပ်တည်ရဲလာတယ်၊ ငါတို့
ရွယ်တူလူငယ်တွေကို နမူနာကြည့်ကွာ၊ မိဘရဲ့ အကူအညီအထောက်အပံ့နဲ့
ကြီးပြင်းတဲ့ကောင်တွေက ဒီနေ့အထိ ကလေးဆန်နေတုန်းကွ၊ ဒီအရွယ်အထိ
မိဘဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းနေတုန်းပဲ၊ အင်္ကျီဘောင်းဘီဝယ်ဖို့အတွက်
တကျီကျီပူဆာနေတုန်းပဲ၊ ငါဆိုရင် အဝတ်အစားဝတ်ချင်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ
ပူဆာစရာမလိုဘူး၊ အရက်သမားတွေဆီက မုန့်ဖိုးရတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုစုပြီး
ဝယ်လိုက်ရုံပဲ၊ မင်းဆိုရင်လည်း ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ရောင်းလို့ရတဲ့
ပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဝယ်လိုက်ရုံပေါ့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သူရိန်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ငါတို့က ငါတို့ခြေထောက်နဲ့ ငါတို့ရပ်တည်လို့ရတယ်၊
ဒါဟာ ပျော်စရာတစ်မျိုးပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ သူရိန်နှင့် ပေတလူသည် ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံကြီးမှ
ယူဆောင်လာသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စားသောက်ကြလေ၏ ။

ပြီးသောအခါ ပေတလူက

“ဟေ့ကောင် ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ ကန်ထဲမှာ လှေတစ်စီးပါလား၊
လှေလေးက ချစ်စရာအနီရောင်လေးကွာ၊ လျှောက်လှော်ကြည့်ရအောင်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သူရိန်သည် လှေကလေးကိုကြည့်၍

“လှေက ရေကန်အနီးက အိမ်နီကြီးကလှေ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊
သူတစ်ပါးလှေကို ငါတို့ လျှောက်ပြီးလှော်ရင် မသင့်တော်ပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ရေကန်အနီးရှိ အိမ်နီကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်က
မြို့သို့ပြောင်းလာသော မိသားစုက တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ထိုအိမ်နီကြီးသည် မြို့စွန်ရေကန်ကြီးအနီးတွင်ရှိပြီး
ခမ်းနားထည်ဝါသဖြင့် တစ်မြို့လုံး၌ ထင်ရှား၏။ ပေတလူကမူ ရေကန်ထဲရှိ
အနီရောင်လှေကလေးကို ကြည့်ကာ

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ငါတော့ လှေသိပ်စီးချင်နေပြီ၊ ပိုင်ရှင်တွေတွေ့လို့
ဆူရင်လည်းဆူကွာ၊ အဆူခံလိုက်မယ်၊ ငါတော့ လှေစီးရမှ ကျေနပ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ တစ်ဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သော စိတ်ဓာတ်အတိုင်း
လှေပေါ်သို့တက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ပေတလူသည် လှေပေါ်သို့ရောက်လျှင် သူရိန်ကိုခေါ်လေရာ သူရိန်လည်း
မတတ်သာတော့ဘဲ လှေပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

လှေပေါ်သို့ရောက်လျှင် ပေတလူသည် ရေကန်ကြီးအတွင်း ပျော်ရွှင်စွာ
လှော်ခတ်လေ၏။

သူရိန်သည် ရေကန်ကြီး၏ အရိပ်ကောင်းစွာရရှိပြီး သာယာပုံကြောင့်
တစ်ခဏအတွင်း စိုးရိမ်သောကများကို မေ့လျော့သွားလေ၏။

၎င်းတို့သည် ရေကန်ကြီး၏ တစ်ဖက် ခရေပင်ကြီးရှိရာသို့
လှော်ခတ်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူရိန်သည် ခရေပင်ကြီးတစ်ဖက်ရှိ
တောစပ်တွင် မြင်ရသော မြင်ကွင်းကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍

“ပေတလူ ဟိုမှာကြည့်စမ်း၊ သေနတ်ကြီးနဲ့ လူကြီးပါလား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပေတလူလည်း မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍
မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ တောစပ်တွင် လူကြီးတစ်ဦးသည် ဒူးထောက်ထိုင်၍
သေနတ်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ချိန်ရွယ်နေလေ၏။

သူရိန်တို့ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေစဉ် သေနတ်ကိုင်လူကြီးသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ပစ်ခတ်လိုက်ဟန်ရှိလေ၏။ သို့သော် သူ၏ သေနတ်မှ ကျယ်လောင်သော သေနတ်သံမထွက်ဘဲ တိုးညှင်းသော အသံကိုသာ ထွက်လေ၏။

လူကြီးသည် တောစပ်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုပြီး ငှက်တစ်ကောင်ကို လက်မှကိုင်ဆွဲလာလေ၏။

သူရိန်တို့သည် သေနတ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသဖြင့် တအံ့တဩရှိနေစဉ် လူကြီးက အနီးသို့ ရောက်လာပြီး

“မင်းတို့နှစ်ယောက် လှေကို ဒီဘက်ကမ်းကို လှော်လာတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို ငါလိုက်ချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက လူကြီးကိုကြည့်၍

“ဦးလေးကိုခေါ်ချင်ပါတယ်ဗျာ၊ ခေါ်ရတာ လည်း အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလှေက ကျုပ်တို့ပိုင်လှေမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဟိုဘက်ကမ်းမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ အိမ်နီကြီးက လူတွေပိုင်ဆိုင်တဲ့ လှေကြီးဗျာ၊ ကျုပ်လည်း သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ခွင့်မတောင်းဘဲ မယူချင်ပါဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့သူငယ်ချင်းဟာ ဒီနေ့ သိပ်စိတ်ညစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့စိတ်ပျော်သွားမလားဆိုပြီး ရေကန်ထဲမှာ လှေလျှောက်စီးတာပါ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း သူ့ရဲ့စိတ်ဟာ ပျော်ရွှင်လန်းဆန်းနေတာ တွေ့ရတယ်၊ ဒီအတွက် အိမ်နီကြီးကလူတွေ တွေ့ပြီး လှေကိုယူလှော်တဲ့အတွက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းမယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ခံဖို့အသင့်ပါပဲ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်သည် မိမိအတွက် စေတနာထား၍ ဆောင်ရွက်တတ်သော ပေတလူကို နှစ်သက်သွားမိ၏။

ထိုအခါ ငှက်ပစ်ထွက်လာသော လူကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းအပေါ်ထားတဲ့ စိတ်ကတော့ ချီးမွမ်းစရာပဲဟေ့၊ ဒါဆိုရင်လည်း လှေကို ခွင့်မတောင်းဘဲ ယူစီးတဲ့အတွက် မင်းတို့ကို ငါ အပြစ်မပြောတော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။ လူကြီး၏ စကားကြောင့် ပေတလူတို့မျက်လုံးပြူးသွားကြပြီး သူရိန်က

“ဟင် ... ဦးလေးက အိမ်နီကြီးကလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ လူကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါက အိမ်နီကြီးကပဲ၊ ရေကန်ကြီးရဲ့ ဒီဘက်က တောအုပ်ထဲမှာ ငှက်တွေပေါ်လို့ ငှက်ပစ်ထွက်လာတာ၊ လှေမရှိရင် ကန်ကြီးကို ပတ်ပြီး အတော်ဝေးဝေး လျှောက်ရမှာကွ၊ မင်းတို့က လှေကို လှော်လာပေးတော့လည်း ငါကပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောကာ လှေနီလေးပေါ်သို့ တက်လေ၏ ။ လှေပေါ်သို့ လူကြီးရောက်လျှင် ပေတလူက စတင်လှော်ခတ်လေ၏ ။

သူရိန်တို့သည် လူကြီးလက်ထဲရှိသေနတ်ကို မမြင်ဖူးသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေ၏ ။ ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ပေတလူက မနေနိုင်တော့ဘဲ သေနတ်ကို စပ်စုလေရာ လူကြီးက

“ငါ့ရဲ့သေနတ်က အသံမထွက်တာ ယမ်းရဲ့ပေါက်ကွဲအား မရှိတာကြောင့်ကွ၊ ငါ့သေနတ်ကို လေသေနတ်လို့ခေါ်တယ်၊ သေနတ်ထဲမှာ ခဲသီးလေးတွေထည့်ပြီး ပစ်ရတယ်၊ လူကိုပစ်ရင် မသေနိုင်ဘူး၊ တိရစ္ဆာန်တောင် ငှက်လို အကောင်ငယ်လေးတွေမှ သေနိုင်တာကွ၊ မင်းတို့စိတ်ဝင်စားရင် ပစ်ကြည့်ပါလား”

ဟု ခွင့်ပေးလေရာ သူရိန်နှင့်ပေတလူသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားပြီး

ဟိုသည် ပစ်ခတ်ကြည့်လေ၏။

ထိုသို့ပစ်ခတ်ပြီး လေသေနတ်ကို အလွန်သဘောကျကြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူရိန်နှင့်ပေတလူသည် အိမ်နီကြီးတွင် နေထိုင်သော လူကြီးနှင့် ခင်မင်ခဲ့လေ၏။ ထိုလူကြီးသည် အိမ်နီကြီး၌ ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလေ့ရှိ၏။

သူ၏ မိန်းမမှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်က ကားမတော်တဆဖြစ်ပြီး သေဆုံးခဲ့ပြီဟု သိရ၏။ ထိုလူကြီး၏ အမည်မှာ ဦးရွှေမိုးဟု သိရပြီး လူကြီးသည် ထမင်းချက်မိန်းမကြီးတစ်ဦး၊ အိမ်ဖော်တစ်ဦးနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန် နေထိုင်ကြောင်း သိရ၏။

ဦးရွှေမိုးသည် စိတ်သဘောထားကောင်းမွန်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေထိုင်တတ်သော သူရိန်နှင့်ပေတလူကို မိတ်ဆွေများအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့လေ၏။

*

အခန်း (၂)

တစ်နေ့သ၌ ဦးရွှေမိုးသည် သူရိန်နှင့်ပေတလူကို ခေါ်၍
ဘုရားခန်းအတွင်းရှိ ဘုရားများကို ရေသပ္ပာယ်လေ၏။

သူရိန်တို့သည် ဦးရွှေမိုးနှင့်အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း လွန်စွာ
လက်ရာမြောက်သော သမင်အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအရုပ်ကလေးကို ကြေးဖြင့်သွန်းလုပ်ထားပြီး သမင်အရုပ်၏
အောက်ခြေတွင် ထူးဆန်းသောစာများကို တွေ့ရ၏။

သူရိန်က သမင်အရုပ်ကလေးကို ကြည့်၍ ဦးရွှေမိုးကို
မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ဦးရွှေမိုးက အရုပ်ကလေးကိုကြည့်၍ မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“သမင်ရုပ်လေးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါမပြောချင်ဘူးကွာ၊ ပြောရင်
အတိတ်ကအကြောင်းတွေကို ပြန်သတိရပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်လို့”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်တို့သည် ဦးရွှေမိုး မပြောချင်မှန်းသိသဖြင့်
မေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ချေ။

ဦးရွှေမိုးသည် ဘုရားရေသပ္ပာယ်ပြီးစီး၍ ဦးရွှေမိုးက သူရိန်တို့ကို
ထမင်းကျွေးလေ၏။ ထမင်းစားပြီးနောက် ဦးရွှေမိုးသည် သူရိန်တို့အား
ရေကန်အတွင်း လှေစီးရန် ခေါ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် လှေစီးရင်း သမင်ရုပ်ကလေးနှင့် ပတ်သက်သော
အတိတ်ကအကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက

“ငါ့ရဲ့ဖခင်က မွန်ပြည်နယ်ဘက်မှာ သစ်စက်တွေ အများကြီးပိုင်တဲ့
သူဌေးကြီးတစ်ဦးပဲကွ၊ အဖေတို့ဟာ မြန်မာဘုရင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက
မျိုးရိုးအလိုက် ချမ်းသာကြွယ်ဝခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေဟာ မွန်ပြည်နယ်ဘက်က
ဆင်းရဲသားမိသားစုထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ငါ့အမေကို
လက်ထပ်ယူခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေရဲ့မိဘတွေက မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ချမ်းသာပြီး
ဆင်ပိုင်တွေဖြစ်တဲ့အတွက် မွန်ပြည်နယ်ဘက်မှာတော့ ဘုရင်တစ်ဆူလို
မင်းမူနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် အဖေဘက်က ဆင်းရဲသားသမီးဖြစ်တဲ့ အမေကို
သဘောမတူနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ငါ့အဘွားဟာ အင်မတန် ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ်မောက်ပြီး
လူလူချင်း အဆင့်အတန်းခွဲခြားတတ်တဲ့အတွက် အဖေနဲ့အမေရဲ့ချစ်ခြင်းကို
တပည့်တပန်းတွေ လွှတ်ပြီး ခွဲဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ငါ့အဖေဟာ
အမေကိုခေါ်ပြီး အဝေးကို ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဘိုးအဘွားရဲ့
လက်တံဟာ ရှည်တဲ့အတွက် ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်ကူခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့
အဖေနဲ့အမေဟာ ရွာတွေမှာ မနေဝံ့တော့ဘဲ တောထဲကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့တယ်၊
တကယ်တော့ ငါ့အမေကို အဖေတို့ဘက်က သဘောမတူဘူးဆိုပေမဲ့ ငါ့အမေဟာ
အင်မတန်ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိပြီး စိတ်သဘောထားနူးညံ့သိမ်မွေ့ပါတယ်၊ ငါ့တစ်သက်မှာ
အဖေကို ရုန့်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာ ပြောဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

ဟု ပြောရင်း လှေပေါ်တွင်ပါလာလော ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို
သောက်လေ၏။

သူရိန်နှင့်ပေတလူသည် ဦးရွှေမိုး၏ စကားများကို စိတ်ဝင်စားစွာ
နားထောင်ကြလေ၏။

ဦးရွှေမိုးက ဆက်လက်၍

“ငါ့ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ ရွာတွေမှာ မနေဝံ့လို့ တောထဲပုန်းခိုပြီး နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ငါ့ရဲ့မိခင်ဟာ မွေးကတည်းက တစ်သက်တာပတ်လုံး သတ္တဝါတွေရဲ့ အသွေးအသားကို မစားခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် တောထဲမှာ ရောက်ရှိနေပေမဲ့ သတ်သတ်လွတ်စားသောက်ခဲ့တယ်။ ငါ့အဖေကိုလည်း သူနဲ့အတူလိုက်ပြီး သတ်သတ်လွတ်စားဖို့ ဆွယ်တရား ဟောခဲ့တယ်။ အဖေလည်း အမေ့ကို ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သတ်သတ်လွတ် စားသောက်ခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ တောထဲမှာ နေထိုင်ပေမဲ့ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသွေးအသားကို မစားသောက်ဘဲ သစ်ဥသစ်ဖုကိုသာ စားသောက်ပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ငါ့အမေရဲ့ ထူးခြားချက်က သတ္တဝါလေးတွေကို ချစ်တတ်တယ်။ သူရှေ့မှာ ဒုက္ခရောက်ပြီးလာတဲ့ တောကောင်လေးတွေကို ကရုဏာထားပြီး ပြုစုတတ်တယ်။ တောထဲမှာ မုဆိုးရဲ့ ကျော့ကွင်းမိပြီး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေ၊ အနာရောဂါဖြစ်နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်လေးတွေကို အပင်ပန်းခံပြီး ပြုစုပေးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ မုဆိုးရဲ့ သေနတ်ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့တဲ့ သမင်လေးကို ငါ့အမေက ပြုစုကုသပေးခဲ့တယ်။ ငါ့အမေ ပြုစုပေးတဲ့ သမင်လေးဟာ တောသတ္တဝါလေးဖြစ်ပေမဲ့ အင်မတန်ယဉ်ပါးပြီး သူတစ်ပါးကျေးဇူးကို သိတတ်တဲ့ အသိဉာဏ်ရှိတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ သမင်လေးဟာ သူရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပျောက်ကင်းသွားပေမဲ့ အဖေတို့နဲ့ပဲ နေထိုင်တော့တယ်”

ဟု ပြောရင်း ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့၍ သောက်နေပြန်၏ ။ ပြီးမှ သူ၏ စကားကို ဆက်ပြန်၏ ။

“သမင်လေးဟာ အဖေတို့ရဲ့ကျေးဇူးကို သိတတ်လွန်းလို့ အမေတို့ဟာ သူ့ကို တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် အရိုင်းအစိုင်းတစ်ကောင်လို့ မမှတ်ယူဘဲ လူဝင်စားများ ဖြစ်နေမလားလို့တောင် ထင်မှတ်မှားခဲ့တယ်။ သမင်လေးဟာ သစ်ဥသစ်ဖု စားသောက်တတ်တဲ့ အဖေနဲ့အမေနဲ့အတွက် တောထဲမှာ သစ်ဥသစ်ဖုတွေရှာပြီး ပေးလေ့ရှိတယ်။ အမေကတော့ သမင်လေးကို တောကောင်ကြီးတွေ

စားသောက်သွားမှာစိုးလို့ ဘယ်ကိုမှ မသွားစေချင်ဘူး၊ ဒီလိုနဲ့ သမင်လေးဟာ တောထဲမှာ အမေတို့နဲ့ သုံးနှစ်တိတိ နေထိုင်ပြီးတော့ မနာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အမေဟာ သမင်လေးကို တိရစ္ဆာန်ပေမဲ့ သားသမီးတစ်ယောက်လို ချစ်လွန်းလို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမင်လေးဟာ သူ့ရဲ့အတိတ်ကံက အသက်ရှည်ဖို့ ပါမလာတော့ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အမေဟာ သမင်လေးအတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲပြီး ကျန်းမာရေးတောင် ထိခိုက်ခဲ့တယ်။ သမင်လေးသေပြီး သုံးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ အမေဟာ သမင်လေးကို အိပ်မက်မက်ခဲ့တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ သမင်လေးပြန်ရောက်လာပြီး အမေ့ကို ချောက်ကမ်းပါးကြီးရှိတဲ့ဆီကို ဦးဆောင်ခေါ်သွားတယ်။ အမေလည်း သမင်လေးကို တွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးဆီကို လိုက်သွားခဲ့တယ်။”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ စကားကို ခဏမျှ ရပ်နားလေ၏ ။

သူရိန်နှင့် ပေတလူသည် ဦးရွှေမိုး၏ အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေလေ၏ ။

သူတို့၏ မျက်လုံးထဲတွင် လိမ္မာယဉ်ကျေးသော သမင်လေးကို မြင်ယောင်နေလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုးက ဆက်လက်၍

“သမင်လေးဟာ ချောက်ကမ်းပါးကို ရောက်တဲ့အခါ ငါ့အမေဘက်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။ အမေဟာ သမင်လေးကို သားသမီးအရင်းလိုချစ်လွန်းလို့ ငယ်သံပါအောင်အော်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးထဲကို လိုက်ပြီးခုန်ချခဲ့တယ်။ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကို ရောက်တဲ့အခါ အံ့ဩစရာကောင်းလောက် သမင်လေးဟာ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးအောက်က ဂူကြီးထဲကို ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အမေလည်း သမင်လေးနောက်ကလိုက်ပြီး လိုဏ်ဂူထဲကို လိုက်ဝင်သွားတယ်။ လိုဏ်ဂူထဲကိုရောက်တော့ အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ မြင်ကွင်းကို မြင်ရတဲ့အတွက် အမေဟာ အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ လိုဏ်ဂူထဲမှာ

အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြောင်နေတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာပုံကြီးကို
တွေ့ရတယ်။ ရွှေသမင်လေးဟာ ရတနာပုံကြီးပတ်လည်မှာ ပျော်ရွှင်စွာ
လှည့်ပတ်ကစားနေတယ်တဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးရွှေမိုးက သူ၏ ထူးဆန်းသော ဇာတ်ကြောင်းကို ဆက်ပြန်၏။
သူရိန်တို့သည် စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ မျက်တောင်မခတ်တန်း ကြည့်ရှုနေကြ၏။

ဦးရွှေမိုးက ဆက်လက်၍

“အမေဟာ ထူးဆန်းတဲ့ အိပ်မက်ကို မြင်မက်ပြီး

အိပ်ရာကလန့်နိုးလာခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းကို အဖေ့ကိုပြောပြတော့ အဖေက
စိတ်စွဲလန်းပြီး မြင်မက်တဲ့အိပ်မက်လို့ ယူဆခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အိပ်မက်ကို
တစ်ပုံစံတည်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြင်မက်နေတော့ အမေတို့ဟာ
အလွန်အံ့သြခဲ့ရတယ်။ အဖေနဲ့အမေဟာ သမင်လေး ခုန်ချသွားတယ်ဆိုတဲ့
ချောက်ကမ်းပါးဆီကို အားလပ်ချိန်တွေမှာ သွားပြီးကြည့်ရှုကြတယ်။ နောက်တော့
သမင်လေးနဲ့ ရတနာတွေရဲ့ အိပ်မက်ကို မကြာခဏ မြင်မက်နေတဲ့အတွက်
အမေဟာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲကို ဆင်းကြည့်ဖို့ အဖေ့ကို တိုက်တွန်းတယ်။
ဒီတော့လည်း အဖေဟာ ချောက်ကမ်းပါးထဲကို ကြိုးနဲ့ဆင်းပြီးကြည့်ခဲ့တယ်။
ချောက်ကမ်းပါးကြီးက အပေါ်ကကြည့်ရင် အလွန်နက်ပြီး
ဆင်းရဲခက်ခဲမယ်ထင်ပေမဲ့ တကယ်တမ်းဆင်းကြည့်တော့ သိပ်မခက်ခဲတာကို
တွေ့ရတယ်။ အဖေ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကို ရောက်တော့ အမေပြောပြတဲ့
အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း လှပတဲ့ ပန်းမာန်တွေ ဖူးပွင့်နေပြီး သာယာလှပတဲ့
စမ်းချောင်းလေး စီးဆင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ အဖေဟာ ချောက်ကမ်းပါးထဲက
လှပတဲ့ရှုခင်းကြောင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ချောက်ကမ်းပါးအဆုံးမှာ
အမေ့ရဲ့အိပ်မက်ထဲကလို လိုဏ်ဂူကြီးတစ်လုံးလည်းရှိတယ်။ အဖေဟာ လိုဏ်ဂူထဲကို
စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ဝင်ရောက်သွားတော့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း

ကျောက်မျက်ရတနာပုံကြီးကို တွေ့လိုက်ရတော့ ကိုယ့်မျက်လုံးတောင်
ကိုယ်မယုံနိုင်ဘဲ တအံ့တသြဖြစ်ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်နှင့်ပေတလူသည် အံ့သြလွန်း၍ သံပြိုင်

“ဗျာ ... အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ကျောက်မျက်ရတနာပုံကြီးကို
တွေ့ရတယ် ဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ဦးရွှေမိုးက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ငါ့အဖေလည်း အလွန်အံ့သြသွားခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေက
အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ရွှေသမင်လေးကလွဲရင် အားလုံးမြင်တွေ့ရတယ်ကွ၊
ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့အမေသိရတော့ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ မေ့မြောသွားခဲ့တယ်။

အမေဟာ လှိုဏ်ဂူထဲက ရတနာတွေရဲ့ သဲလွန်စကို ရှာဖွေတော့
မွန်ဘာသာနဲ့ ရေးထိုးထားတဲ့ ကျောက်စာငယ်လေးတစ်စောင်ကို တွေ့ရတယ်၊
ဒါကြောင့် ကျောက်စာမှာ ရေးထိုးထားတဲ့ မွန်စာတွေကို ရေးကူးခဲ့တယ်၊
ရတနာတွေကိုလည်း တောင်ပေါ်ကိုရောက်အောင် တဖြည်းဖြည်းတင်ခဲ့တယ်၊
ငါ့မိဘတွေဟာ ရတနာတွေကို တွေ့ရတော့ လောဘရမ္မက်စိတ်မဖြစ်ပေါ်ဘူး၊
ဒါကြောင့် မြို့ပေါ်ကိုတက်ပြီး ရတနာတွေကို ထုခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်၊ အမေတို့ဟာ
မော်လမြိုင်မြို့ကိုတက်ပြီး ရတနာပစ္စည်းတွေကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ်
ရောင်းချခဲ့တယ်၊ အချို့သော ရတနာပစ္စည်းတွေဟာ မန္တလေးမြို့၊ ရန်ကုန်မြို့က
ရတနာကုန်သည်ကြီးတွေဆီကို ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ ငါ့မိဘတွေက ရတနာတွေကို
ရောင်းချပြီး အများအကျိုးပြုမဲ့ ရေတွင်း၊ ရေကန်တူးဖော်ခြင်း၊
တံတားဆောက်လုပ်ခြင်း စတဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
ငါ့မိဘတွေက ရတနာတွေရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း
မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း သူ၏ စကားကို ရပ်နား၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိပြန်၏။

သူရိန်နှင့်ပေတလူသည် တစ်သက်တွင် ကြားရခဲ့သော
အကြောင်းအရာများကြောင့် လွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။

သူရိန်က ဦးရွှေမိုး ဆေးလိပ်မီးညှိနေပုံကိုကြည့်၍

“ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲက ရတနာတွေဟာ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”
ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဦးရွှေမိုးက

“ငါ့မိဘတွေဟာ မွန်လူမျိုးဖြစ်ပေမဲ့ မွန်စာကို မဖတ်တတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
မွန်စာတတ်တဲ့ ပညာရှိတွေကို ချဉ်းကပ်ပြီး မေးမြန်းကြည့်တော့ ကျောက်စာက
ရေးကူးထားတဲ့စာတွေဟာ ရှေးမွန်စာတွေဖြစ်လို့ မဖတ်တတ်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်
လှိုဏ်ဂူထဲက ရတနာတွေအကြောင်းကို ပဟေဠိပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်လို ထားခဲ့ကြတယ်၊
ဒါပေမဲ့ မိုးတွေရွာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ ငါတို့အိမ်ရှေ့ကို
အရူးကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက ငါ့ကိုမွေးပြီးလို့ အသက် ၈
နှစ်အရွယ်လောက်ရှိပြီ၊ ငါ့မိဘတွေဟာ မြို့ကိုရောက်ပြီး ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို
ထုခဲ့နေချိန်မှာ ငါ့ကိုမွေးဖွားခဲ့တယ်၊ ငါဟာ ငယ်စဉ်ဘဝက အင်မတန် ကျန်းမာရေး
ချူချာပေမဲ့ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ ဒေါင်ဒေါင်မြည်ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီလိုနဲ့
မိုးတွေရွာတဲ့နေ့မှာ အဲဒီ အရူးကြီးဟာ ငါတို့အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာခဲ့တယ်၊
ငါ့မိခင်ဟာ အရူးကြီးကို သနားကရုဏာသက်ပြီး အိမ်ထဲခေါ်ပြီး ထမင်းကျွေးခဲ့တယ်၊
အရူးကြီးဟာ ထမင်းဝတော့ ဘုရားခန်းထဲကို တန်းဝင်သွားခဲ့တယ်၊
ဘုရားခန်းထဲကိုရောက်တော့ ငါ့မိခင်ရေးကူးထားတဲ့ ရှေးမွန်ဘာသာနဲ့ ရေးထားတဲ့
စာတွေကို အထစ်အငေါ့မရှိ အသံထွက်ပြီး ဖတ်ရှုနေခဲ့တယ်၊ ငါ့မိဘနှစ်ပါးဟာ
အရူးကြီးဟာ ရှေးမွန်ဘာသာ ဖတ်တတ်မှန်းသိရလို့ စိတ်လှုပ်ရှားပြီး
ဂရုတစိုက်နားထောင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရူးကြီးဟာ ကျောက်စာရဲ့ဘာသာပြန်ကို
တစ်ကြိမ်ပဲ အသံထွက်ပြီး ဖတ်ရှုခဲ့တယ်၊ နောက်တစ်ကြိမ်ဖတ်ရှုဖို့ ဘယ်လိုမှ
တိုက်တွန်းလို့ မရဘူး၊ အရူးကြီးရဲ့ ဘာသာပြန်ချက်ကို ငါ့မိဘတွေ
တစ်ပိုင်းတစ်စကြားလိုက်ရတာ က ချောက်ကမ်းပါးအောက်က ရတနာတွေဟာ

ရှေးက မွန်ပဒေသရာဇ်တွေနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ တစ်စွန်းတစ်စ သိခဲ့ရတယ်။
ငါ့မိဘတွေဟာ ရတနာတွေကို အားလုံးရောင်းချခဲ့ပြီး
အများအကျိုးပြုတဲ့အလုပ်တွေမှာ လုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့အမေဟာ ရတနာတွေကို
ရောင်းချပြီး ရတနာတွေထဲမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရောပါလာတဲ့
ကြေးနဲ့သွန်းလုပ်ထားတဲ့ သမင်ရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကိုတော့ ရောင်းချဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး။
သူတို့မွေးမြူခဲ့တဲ့ သမင်လေးကို အမှတ်တရအနေနဲ့ တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းသွားဖို့
ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့အမေဟာ ကျုပ် အရွယ်ရောက်လာတော့
သမင်လေးအကြောင်းကို ပြောပြပြီး သမင်ရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကို တစ်သက်လုံး
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်လည်း အဖေနဲ့အမေကို
ကြေးသွန်းသမင်ရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကို တစ်သက်လုံးထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့
ကတိပြုခဲ့တယ်။ နောင် မိဘတွေမရှိတော့တဲ့အချိန်မှာ ငါ့ရဲ့ကတိအတိုင်း
သမင်လေးတွေကို သားစဉ်မြေးဆက် ထိန်းသိမ်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။
ကောလိပ်ကျောင်းပြီးတဲ့အခါ မိဘတွေကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ရောင်းချပြီး
အတိုးချ စားသောက်ခဲ့တယ်။ ငါဟာ ဝါသနာပါတဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ဆွဲနေရရင်
ကျေနပ်နေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ရှမ်းပြည်ဘက်ကို ပန်းချီဆွဲဖို့သွားရင်း ငါ
ပန်းချီဆွဲနေတာကို လာကြည့်တဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နဲ့
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့တယ်။ မကြာပါဘူး မန္တလေး မဟာမြတ်မုနိဘုရားပေါ်မှာ
တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့ပြီး သူနဲ့ငါ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ မနန်းစံဟာ ငါနဲ့ချစ်သူဖြစ်ပေမဲ့
သူ့ဘဝရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းတွေကို အင်မတန်လျှို့ဝှက်တတ်တယ်လို့ ငါ
ယူဆနေမိတယ်”

ဟု ပြောရင်း ဦးရွှေမိုးသည် ရှည်လျားသော နောက်ကြောင်းပြန်
ရာဇဝင်ကို ခဏမျှ ရပ်နားပြန်၏ ။

ဦးရွှေမိုး၏ ဘဝနောက်ကြောင်းသည် ရှည်လျားထွေပြားသော်လည်း
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းလှ၍ သူရိန်နှင့် ပေတလူသည် ငြိမ်သက်စွာ

နားထောင်နေမိ၏။

ဦးရွှေမိုးက ဆက်လက်၍

“တစ်နေ့တော့ မနန်းစံဟာ ငါ့ရဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ ဘုရားစင်ကို ဝင်ကြည့်တယ်။ သူဟာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလွန်ဝါသနာကြီးတာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ မနန်းစံဟာ ရှေးကျတဲ့ ကြေးသွန်းသမင်ရုပ်လေးနှစ်ရုပ်ကို မြင်တော့ အလွန် စိတ်ဝင်စားပြီး

အရုပ်ကလေးတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းတယ်။ ငါကလည်း သဘောရိုးနဲ့ သမင်ရုပ်ကလေးတွေနဲ့ ငါ့မိဘတွေရဲ့ နောက်ကြောင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး မနန်းစံဟာ ငါ့အပေါ် အကောက်ကြံဖို့ ရည်ရွယ်တာ သတိမမူမိဘူး။ တစ်နေ့တော့ မနန်းစံဟာ ငါ့ဆီကို အလှဆုံးဝတ်ဆင်ပြီး ရောက်ရှိလာတယ်။ သူဟာ အဲဒီ နေ့မှာ အရင်တုန်းကထက် အများကြီးလှပြီး ဆွဲဆောင်အားကောင်းနေတယ်။ နောက်တော့ သူနဲ့ငါဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ အချစ်နယ်ကျွံမိသွားခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို နားထောင်ပြီး မင်းတို့ သင်ခန်းစာယူနိုင်ကြလိမ့်မယ်။ မိန်းမတွေရဲ့မာယာကြောင့် ယောက်ျားကောင်းတွေ ဘဝဆုံးပါးရတာ အများကြီးပဲ။ မနန်းစံဟာ အဲဒီ ညက ငါ့ကို မာယာနဲ့လှည့်စားပြီးကတည်းက ရွှေသမင်လေးတစ်ကောင်နဲ့အတူ ပျောက်ဆုံးသွားတာ ဒီနေ့အထိပဲကွာ”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မနန်းစံဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ရွှေသမင်ရုပ်နှစ်ရုပ်စလုံးကို ဘာဖြစ်လို့ မယူသွားရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဦးရွှေမိုးက သက်ပြင်းချ၍

“အဲဒီ နေ့က ငါသိပ်ကံကောင်းသွားတယ်ကွာ။ အဲဒီ နေ့ညနေက ငါနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ ပန်းပုဆရာကြီးတစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့ဘုရားခန်းကို ရောက်ရင်း

ရွှေသမင်လေးကို မြင်တော့ ပန်းပုထုချင်လို့ဆိုပြီး ခဏငှားသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ယုတ်မာတဲ့ မိန်းမယုတ်မနန်းစံဆီမှာ ရွှေသမင်ရုပ်လေး မပါသွားတာပေါ့။ နောက်တော့ ငါဟာ မိန်းမတွေကို ကြောက်ရွံ့ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ တစ်ကိုယ်တည်းလူပျိုကြီးလုပ်ခဲ့တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မာယာကျော့ကွင်းကြောင့် ငါ့မိဘတွေ အလွန်တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတဲ့ ရွှေသမင်ရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကို ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်လေ။ နှစ်တွေ အတော်ကြာလာတော့မှ ရိုးသားတဲ့ ကျောင်းဆရာမလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရာက အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ကံကြမ္မာက မကောင်းဘူးဖြစ်နေတယ်။ အလွန်ရိုးသားတဲ့ မိန်းမကိုရပြန်တော့ မိန်းမတော့ သက်ဆိုးမရှည်ဘူး။ ငါနဲ့အိမ်ထောင်ကြပြီး သုံးနှစ်အကြာမှာ လူလောကကို ကျောခိုင်းခိုင်းသွားတယ်။ ငါ အလွန်ချစ်တဲ့သူနဲ့ သေကွဲကွဲရတော့ မန္တလေးမြို့မှာ ငါမနေချင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာရင်း ဒီမြို့ကလေးကိုရောက်တော့ ဟောဒီရေကန်ကြီးက ငါ့ကို ဖမ်းစားထားတယ်။ ရေကန်ကြီးအနီးမှာ အိမ်ဆောက်ပြီး နေချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနားက မြေကွက်တွေကို ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ခဲ့တာပဲကွ။ မင်းတို့နဲ့မတွေ့မီက ငါ့ဘဝဟာ အလွန်အထီးကျန်တယ်။ ဒီအိမ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေပြီး လှေလှော်လိုက်၊ ပန်းချီဆွဲလိုက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းရတယ်။ အခု မင်းတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်တော့ ငါ့ဘဝဟာ အထီးကျန်ဘဝက လွန်မြောက်ပြီး စိုပြေလန်းဆန်းလာတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ဦးရွှေမိုး၏ စကားကြောင့် သူရိန်က သက်ပြင်းချ၍

“ဦးရွှေမိုးတို့မိသားစုရဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ထိန်းသိမ်းလာတဲ့ ကြေးသွန်းသမင်ရုပ်ကလေးကို ပြန်ပြီးရယူဖို့ မကြိုးစားဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဦးရွှေမိုးက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ရွှေသမင်ရုပ်ကလေးကို ပြန်လည်ရယူဖို့ ငါ့မှာ

အစွမ်းအစမရှိပါဘူးကွာ”

ဟု တီးတိုးပြောရင်း လှေကို ကမ်းစပ်သို့ ပြန်လည်လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က ဦးရွှေမိုးနှင့် လမ်းခွဲထွက်ပြီးနောက် သူရိန်နှင့်ပေတလူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဦးရွှေမိုး၏ ထူးဆန်းသော ဘဝနောက်ကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။

*

တစ်နေ့သ၌ သူရိန်သည် ကောက်ညှင်းကျည်တောက်များရောင်းချပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းခရီးတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သူ၏ လမ်းကို ပိတ်၍ ရပ်တန့်နေသော လူနှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် မြို့ပေါ်ရှိလူမိုက်များဖြစ်ကြ၏။ သူရိန်သည် လူမိုက်နှစ်ဦးကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ကောက်ညှင်းကျည်တောက်ကုန်ပြီ၊ ရောင်းစရာမရှိတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ လူမိုက်နှစ်ဦးက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍

“ဟေ့ကောင်၊ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် စားချင်လို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒီနေ့ မင်းရောင်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို လိုချင်လို့”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်သည် လူမိုက်များ၏ မိုက်ကြေးခွဲသော အပြုအမူကြောင့် ဒေါသပူပန်ထသွားပြီး

“ခင်ဗျားတို့ မြို့လူမိုက်လုပ်နေပြီး လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ချွေးနည်းစာကို လုယက်ဖို့ကြိုးစားတာမရှက်ဘူးလား”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလိုက်လေ၏။

လူမိုက်နှစ်ဦးသည် အရက်ဆိုင်မှ ထွက်ခွာလာဟန်ရှိပြီး
တစ်ကိုယ်လုံးအရက်နံ့များ နံစောနေ၏။

၎င်းတို့သည် သူရိန်၏ ရဲဝံ့သောဟန်ပန်ကြောင့် မကျေမချမ်းဖြစ်သွားပြီး

“ကောင်လေး ... မင်းစော်ကားလှသည်လား၊ မြို့ပေါ်မှာ
အေးအေးဆေးဆေး မရောင်းချင်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ငါတို့လိုချင်တဲ့ပိုက်ဆံ
အေးအေးချမ်းချမ်း ထုတ်ပေးစမ်း”

ဟု တောင်းဆိုလေ၏။

ထိုအခါ သူရိန်သည် လူမိုက်များကို ခေါင်းငုံ့မခံဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
တွန်းလှည်းပေါ်ရှိ ဝါးရင်းတုတ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ကာ

“ဟေ့လူ ... ဒီလောက်တောင် သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို
မတရားလိုချင်တဲ့လူတွေ၊ သေပေတော့”

ဟု ကြုံးဝါးပြီး လူမိုက်နှစ်ဦးကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့်
တဖြောင်းဖြောင်းမြည်အောင် လိုက်လံရိုက်နှက်လေ၏။

ထိုအခါ လူမိုက်များလည်း လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ ရဲဝံ့မှုကို
မယှဉ်နိုင်ဘဲ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားလေ၏။

ထိုအကြောင်းများကို ပေတလူသိသောအခါ တောက်ခေါက်၍

“တောက် ... မြို့လူမိုက်လုပ်နေပြီး လူငယ်တစ်ယောက်အပေါ်မှာ
အရှက်မရှိ ရန်ငြိုးဖွဲ့တာ ရွံမုန်းဖို့သိပ်ကောင်းတယ်၊ မင်းနဲ့အတူ ငါလည်း
ကောက်ညှင်းကျည်တောက် လိုက်ရောင်းပေးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သူရိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းလိုက်ရောင်းပေးလည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ လူမိုက်တွေက ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီးချရင် မင်းတောင် ခေါင်းကွဲသွားဦးမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ပေတလူက လက်သီးဆုပ်၍

“ဟေ့ကောင် ... ငါ့နာမည် ပေတလူတဲ့၊ ကြောက်မွေးပါရင် ဇာကနာနဲ့ နတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ဘယ်လိုရန်သူမျိုးကိုမှ မကြောက်ဖူးကွ၊ လူမိုက်တွေကို ငှက်ကြီးတောင်နဲ့ ပြန်ခုတ်မယ်ကွာ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိုးဝါးလေ၏။

သူရိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“မဖြစ်နိုင်တာကို မစဉ်းစားပါနဲ့ကွာ၊ ငါတော့ ကောက်ညှင်းကျည်တောက် ရောင်းတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဒီမြို့မှာ ဒီအလုပ်ဆက်လုပ်နေရင် လူမိုက်အုပ်စုနဲ့ငါ လူသတ်ပွဲဖြစ်ဖို့သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီမြို့ကထွက်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ ပေတလူသည် သူရိန်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားပြီး

“ဟင် ... မင်း ဒီမြို့ကထွက်သွားတော့မယ် ဟုတ်လား၊ မင်းမရှိရင် ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏။

သူရိန်က သက်ပြင်းချ၍

“ဦးအောင်ဒင်ရှိတုန်းက ငါ့ကိုမှာကြားထားခဲ့တယ်၊ လူဟာ ပျော်ရာမှာမနေဘဲ တော်ရာမှာနေရမယ်တဲ့၊ ခွဲခွာချိန်တန်ပြီလို့ ယူဆတဲ့အခါ ခွဲခွာရဲတဲ့ သတ္တိရှိရမယ်တဲ့၊ မင်းနဲ့ငါ ခွဲခွာဖို့ အချိန်တန်ရင် ခွဲခွာရမှာပဲ၊ မင်း ဘာမှ

စိုးရိမ်သောကဖြစ်မနေနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူသည် သူရိန်နှင့် မခွဲလိုသောကြောင့်
မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်းနဲ့ငါ မခွဲရဖို့ လမ်းစကိုတွေ့ပြီ၊ မင်း ရွှေပျံလွှားဆိုင်မှာ
အလုပ်လုပ်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ပေတလူ၏ စကားကြောင့် သူရိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရွှေပျံလွှားဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊
ဒီလောက် ဒုစရိုက်မှုတွေပေါများတဲ့နေရာမှာ ငါမလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဦးအောင်ဒင်က
ပြောဖူးတယ်၊ လူမိုက်နဲ့ ဝေးဝေးမှာ နေထိုင်ရမယ်တဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

“ဟေ့ကောင် ... မင်းပြောတဲ့စကားတွေက ငါ့ကို စော်ကားနေပြီ၊ ငါ
လူမိုက်မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူကောင်း”

ဟု ပြောဆိုလေ၏ ။ သူရိန်က သက်ပြင်းချ၍

“မင်းကိုလည်း ငါက လူမိုက်လို့ မပြောပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့
ရွှေပျံလွှားမှာက လောင်းကစားသမားတွေ၊ လမ်းဓားပြတွေ ခြေချင်းလိမ်နေတာ
မင်းလည်း အသိပဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ပေတလူကမူ သူ၏ အလိုဆန္ဒကို မလျှော့လိုဘဲ

“ကိုယ်ကောင်းရင် ခေါင်းမရွှေ့ပါဘူးကွာ၊ ဟေ့ကောင် မင်း ဒီမြို့က
ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ ငါနဲ့အတူ ရွှေပျံလွှားမှာ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်လုပ်ရမယ်”

“ဘာ ... ငါက သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရမယ် ဟုတ်လား၊

အရက်သမားတွေရဲ့အန်ဖတ်ကို ငါ ထိုင်မကျုံးနိုင်ဘူးကွ၊ ငါ့ကို မဟုတ်တဲ့ အလုပ်တွေ မလုပ်ခိုင်းနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက မျက်နှာချိုသွေး၍

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလုပ်ဟူသမျှ ဂုဏ်ရှိစွာ ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ဂုဏ်ရှိပါတယ်ကွာ၊ ငါနဲ့မင်းနဲ့ မခွဲရအောင် ဒီနည်းလမ်းပဲရှိပါတယ်ကွာ၊ မင်းလုပ်လိုက်ပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ မငြင်းပါနဲ့”

ဟု တောင်းပန်လေ၏ ။

သူရိန်သည် ပေတလူ၏ အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်မှုကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မင်း ဒီလောက်တောင် စိတ်အားထက်သန်နေရင်လည်း ငါလုပ်ပါ့မယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဆိုင်ကြီးမှာ ငါ မပျော်ခဲ့ရင် ချက်ချင်း ထွက်သွားမှာနော်၊ ဒီအခါကျရင် ငါ့ကို မတားပါနဲ့”

ဟု ပြောဆိုကာ ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံတွင် ပေတလူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရန် သဘောတူလိုက်လေ၏ ။

ပေတလူသည် ထိုအခါမှပင် လွန်စွာ ပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့်

“ဟေး ... ဒါမှ ငါ့သူငယ်ချင်းကွ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်လေ၏ ။

*

ထိုနေ့မှစ၍ ရွှေပျံလွှားပျော်ပွဲစားရုံတွင် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့လေ၏ ။

ရွှေပျံလွှား၌ အလုပ်ဝင်သော အချိန်မှစ၍ ပေတလူနေထိုင်သော အိမ်ကြီး၏ အနောက်ရှိ အခန်းကျဉ်းလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့၏။

ပေတလူသည် သူရိန်က လာရောက်နေထိုင်သောအခါ လွန်စွာပျော်ရွှင်လေ၏။ ပထမဦးဆုံးညက သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ စကားဖောင်းဖွဲ့ကြလေ၏။

ပေတလူသည် ရွှေပျံလွှားစားသောက်ဆိုင်ကြီး၏ လျှို့ဝှက်ချက်များစွာကို သိရှိထား၏။ သူသည် လျှို့ဝှက်သောအကြောင်းအရာများစွာကို သူရိန်အား ပြောပြလေရာ သူရိန်သည် များစွာ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရလေ၏။

ပေတလူပြောပြသော အကြောင်းအရာများသည် စုံလင်လှ၏။
ပေတလူက

“ပျော်ပွဲစားရုံပိုင်ရှင် ဦးလောဘကြီးဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လောဘကြီးတယ်ကွ၊ သူဟာ သူခိုး၊ ဓားပြတွေဆီက ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝက်ရတနာတွေကို ဈေးပေါပေါနဲ့ဝယ်ပြီး သူ့ရဲ့ပန်းတိမ်မှာ ပစ္စည်းတွေကို ပုံပြောင်းပစ်တယ်၊ ပြီးတော့မှ အမြတ်ကြီးကြီးနဲ့ ပြန်ရောင်းပစ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဦးလောဘဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာတွေမှာရှိတဲ့ သူဌေးတွေရဲ့အကြောင်းကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် စုံစမ်းပြီးတော့ ဓားပြတွေကို လက်ထောက်ချတယ်၊ အခြေအနေပေးရင်တော့ သူကိုယ်တိုင် ဓားပြတိုက်တယ်ကွ”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်သည် အလွန်အံ့သြသွားပြီး

“ဦးလောဘမှာ ဓားပြ လက်အောက်ငယ်သွားတွေရှိလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ပေတလူက သက်ပြင်းချ၍

“ဦးလောဘမှာ တပည့်လက်သားမရှိပေမဲ့ လိုအပ်တဲ့အခါ ခေါ်လို့ရတယ်၊ ဦးလောဘကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်ပြီး ဓားပြတိုက်တာတော့ နည်းပါတယ်၊

ဦးလောဘဟာ ဘယ်ပစ္စည်းမဆို မြတ်မယ်ထင်တဲ့ ပစ္စည်းကိုဝယ်တယ်၊

အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ငွေတိုးချေးစားတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီလူကြီးဟာ အတော်ယုတ်ညံ့တဲ့ လူကြီးပဲ၊ သေရင်ငရဲပြည် ရောက်မှာ သေချာတယ်၊ ဒုက္ခဆင်းရဲရောက်နေသူကို အတိုးကြီးကြီးနဲ့ ငွေချေးတာလောက် ယုတ်ညံ့တာ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ပေတလူက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီလူကြီးရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တတွေကို အကုန်လုံးသိရင် မင်းကိုယ်တိုင် ငရဲပြည်ကို အရောက်ပို့ပေးချင်စိတ်ပေါက်သွားမယ်၊ တကယ်တော့ ဦးလောဘကြီးဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် လောဘကြီးတယ်၊ ဒီလူကြီးပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရွှေတွေဟာ အိတ်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ အပြည့်ရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ သူရိန်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီလူကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မင်းဘာလို့ သိနေရတာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ပေတလူက ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ... ရွှေပျံလွှားအိမ်ကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေအားလုံး ငါသိနေတယ်၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့မှာ အလွန်လျှို့ဝှက်တဲ့ အကြောင်းတစ်ခုရှိတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

သူရိန်က ပေတလူ၏ လျှို့ဝှက်သော အမူအရာကြောင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“ဟေ့ကောင် ... အချင်းချင်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ၊ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်း မြန်မြန်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ပေတလူက ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ ... ပြောပါမယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ငါကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက် မရှိပါဘူး၊
ရွှေပုံလွှားအိမ်ကြီးမှာ ဦးလောဘတင်မကဘူး၊ ဒီပြင်ပျော်တော်ဆက်မိန်းမတွေ၊
လောင်းကစားသမားတွေ၊ စားဖိုမှူးတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်အားလုံးငါသိတယ်၊ ဘာလို့
သိတာလဲဆိုတော့ ချောင်းကြည့်လို့သိတာကွ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သူရိန်က ပေတလူ၏ စကားကြောင့်
မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင် ... ချောင်းကြည့်တယ်ဟုတ်လား၊ မင်း အတော်
အကျင့်မကောင်းတာပဲ၊ သူတစ်ပါးရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ချောင်းမြောင်းကြည့်ရှုတာဟာ
လူကောင်းတွေရဲ့ အလုပ်မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက ရယ်မော၍

“ဟဲ ဟဲ ... ချောင်းကြည့်တယ်ဆိုတာ မမျှော်လင့်ဘဲဖြစ်သွားတာပါကွာ၊
ဒီအကြောင်းတွေကို သိချင်ရင်တော့ ဒီနေ့ည မင်းကို ငါ လက်တွေ့ပြမယ်”

ဟု ပြောကာ သူ၏ စကားကို ဖြတ်လိုက်လေ၏ ။

ထိုနေ့ညသို့ရောက်သောအခါ သူရိန်သည် အံ့ဩဖွယ်အကြောင်းအရာကို
တွေ့ချင်သောကြောင့် ပေတလူအနောက်သို့ လိုက်ခဲ့လေ၏ ။

ပေတလူသည် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပြီး အနောက်ဖက်ရှိ
ကြောင်လိမ်လှေကားရှိရာသို့ သွားလေ၏ ။

ကြောင်လိမ်လှေကားမှတက်လျှင် အိမ်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်၏
။ ပေတလူသည် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ရောက်သောအခါ
အမိုးပေါ်ရှိအုတ်ကြွပ်ပြားတစ်ချပ်ကို ခွာလိုက်၏ ။

ထို့နောက် အုတ်ကြွပ်ပြားမှ ချောင်းကြည့်ကာ

“ဟေ့ကောင် ... ဒီထဲကို ငုံ့ကြည့်စမ်း”

ဟု ဆိုလေ၏။

သူရိန်သည် ပေတလူညွန့်ပြသည့်အတိုင်း အုတ်ကြွပ်ပြားမှ
ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ ခမ်းနားသော အိပ်ခန်းတစ်ခန်းကို အပေါ်စီးမှ
မြင်တွေ့ရ၏။

အခန်းတွင်း၌ အနီရောင်ကော်ဇောကြီး ခင်းထား၏။ ထိုအခန်းသည်
ဦးလောဘ၏ အခန်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိလိုက်၏။ အခန်းထဲတွင်
လူသူအရိပ်အယောင်မရှိချေ။

ထိုအခါ ပေတလူသည် အုတ်ကြွပ်ပြားကို ဟန်မပျက် ပြန်အုပ်လိုက်ပြီး
တစ်နေရာရှိ အုတ်ကြွပ်ပြားကို လှန်ကြည့်ပြန်၏။

ထို့နောက် တီးတိုးရယ်မော၍ သူရိန်ကို ချောင်းကြည့်စေ၏။ သူရိန်သည်
အုတ်ကြွပ်ပြားကြားမှ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူးသွားပြီး
ကမန်းကတန်းပြန်ထကာ

“ဟေ့ကောင် ပြန်ပိတ်လိုက်၊ ရှက်စရာကြီးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခန်းသည် ပျော်တော်ဆက်မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အခန်း ဖြစ်လေ၏။

ပေတလူက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား ... ဒါရှက်စရာမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊

လောကရဲ့ဓမ္မတာအလုပ်ကို ရှက်စရာလို့ မမှတ်ပါနဲ့ကွာ၊ သဘာဝတရားကြီးကို
ဆန့်ကျင်သလို ဖြစ်သွားပါဦးမယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်သည် ရှက်ရွံ့ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းနေလေ၏။

ထို့နောက် ပေတလူသည် အုတ်ကြွပ်ပြားများကို လှန်၍ ကြည့်ရှုရန် ပြောဆိုလေရာ သူရိန်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“တော်ပြီကွာ၊ ငါမကြည့်ချင်တော့ဘူး၊ ပြန်တော့မယ်၊ သူတစ်ပါးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလည်း မမြင်ချင်တော့ပါဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ပေတလူက ရယ်မော၍

“မင်း အတော်ညံ့သေးတာပဲ၊ ဒါဟာ ထူးခြားတဲ့အတွေ့အကြုံတစ်ခုကွ၊ လူတွေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုသိရင် လောကရဲ့သဘာဝတရားကို ပိုသိလာလိမ့်မယ်၊ လူတွေဟာ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်ထားကြတယ်၊ ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတွေ ဖောက်ပြန်နေတာ မြင်တွေ့ရမယ်၊ မြို့ပေါ်မှာ ဘုရားဒါယကာ ကျောင်းဒါယကာလို့ နာမည်သတင်းကြီးတဲ့ လူကြီးတွေက ရွှေပျံလွှားမှာတော့ လူဆိုးလူသွမ်းကြီးတွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို သိမြင်ရရင် ဟန်ဆောင်လောကကြီးကို ပိုပြီး နားလည်လာလိမ့်မယ်၊ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ကြောင်း မျက်နှာဖုံးတပ်ထားပေမဲ့ ယုတ်မာရိုင်းစိုင်းတယ်၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ်ဆိုတာ သိမြင်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူရိန်သည် ပေတလူ၏ စကားကို စိတ်ဝင်တစားနားထောင်၍

“မင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ လောကကြီးဟာ ဟန်ဆောင်လောကကြီးလို့ ဦးအောင်ဒင်က ငါ့ကို သင်ပြပေးဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ ဟန်ဆောင်မှုတွေရှိဖို့ လိုအပ်တယ်တဲ့၊ ဟန်ဆောင်မှုမရှိရင် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်၊ လူတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ဆုံတိုင်း ယဉ်ကျေးမှုအရ လိမ်ညာပြောနေရတာ ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုမှကြည့်လို့မကောင်းဘဲ ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမကြီးကိုလည်း မမက ကြည့်လို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ထူးလို့နဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး မုသာဝါဒ

ပြောဆိုနေရတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ရန်ပွဲဖြစ်သွားမှာပေါ့။ လူဟာ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတယ်ဆိုပြီး တစ်ရက်လောက်ပဲ ဟန်ဆောင်မှုကင်းအောင် နေထိုင်ကြည့်ပါ။ ပြဿနာပေါင်းစုံနဲ့ ကြုံတွေ့ရမယ်လို့ ဦးအောင်ဒင်ကြီး သင်ပြပေးဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ပေတလူက ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းဆရာ ဦးအောင်ဒင်က ပညာရှိဖြစ်နေတာပေါ့။ ဟန်ဆောင်လောကကြီးဟာ အမြဲတာဝန်ရှိနေမှာပေါ့”

ဟု ပြောလေ၏ ။ သူရိန်က သက်ပြင်းချ၍

“တကယ်တော့ ဟန်ဆောင်မှုတွေကို မုန်းတီးဖို့မလိုဘူးတဲ့ကွ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဟန်ဆောင်မှုဆိုတာ လောကရဲ့ လိုအပ်ချက်တစ်ခုပဲ။ ဟန်ဆောင်ခြင်းရှိနေလို့ ဟန်မဆောင်ခြင်းဆိုတာ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ဂုဏ်ရည်တစ်ခု ဖြစ်နေတာလို့ ဦးအောင်ဒင်က ပြောတယ်”

ဟု ပြောရင်း တိုက်ကြီးအနောက်သို့ ပြန်လည်ရောက်သွားပြီး ကြောင်လိမ်လှေကားမှ အောက်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့၏ ။

ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်များကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်နေလေတော့၏ ။ သူရိန်သည် ထိုနေ့ ညတစ်ညလုံး ခေါင်မိုးပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရသော ဟန်ဆောင်လောကကြီး၏ အတွင်းရုပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်ယောင်နေလေတော့၏ ။